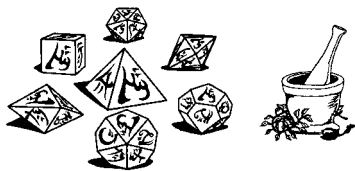

Peter V.
Brett
Trůn lebek

Stanislav Juhaňák – TRITON

Prolog

Bez vítěze

333 p. N. podzim

„Ne!“ chňapla Inevera naprázdno do vzduchu, když se Par'chin vrhl z útesu a jejího manžela strhl s sebou.

A s nimi vzal i všechnu naději lidstva.

Na protější straně soubojového kruhu stejně tak vykřikla Leesha Papírova. Přísné rituální zákony *dominu šarúm* byly zapomenuty, svědci z obou stran se nahrnuli k propasti, společně se stísnilo na srázu a zrakem se snažili proniknout do tmy, která soky pohltila.

V Everamově světle viděla Inevera ve tmě jasně jako za bílého dne, svět jí vykreslovala magická záře. Ale magie tíhla k životu a toho bylo dole, na holé skále a hlíně, málo. Ti dva, kteří ještě před chvílí plnuli jasně jako slunce, se rozplynuli v matném, šerém světle volné magie, Inoucí k zemi.

Inevera pootočila náušnicí s *hora-kamenem*, uloženým uvnitř a naladěným na svůj protějšek na manželově uchu, ale neslyšela nic. Náušnice mohla být z dosahu nebo se mohla při pádu rozbít.

Nebo není co slyšet. Ovanul ji mrazivý horský vítr a Inevera potlačila zachvění.

Prelétla pohledem ostatní shromážděné na okraji, četla v jejich obličejích, hledala náznak zrady, známku, že někdo z nich věděl, co se stane. Četla i v magii, která z nich vyzařovala. Čelenka z chráněných elektrových penízků jí neumožňovala číst v duších tak plyně jako Kadžiho koruna jejímu manželovi, ale i tak byla ve čtení pocitů čím dál zběhlejší. Zděšení bylo zřetelné v celé skupině. Člověk od člověka se drobně lišilo, ale tento výsledek neočekával nikdo z nich.

Vyděsilo to dokonce i Abbana, toho úlisného lháře, který vždycky něco tajil. On a Inevera byli zarputilými soky a navzájem se snažili jeden druhého odstranit, ale Ahmanna miloval tak, jak jen bezectný *chaffit* dokáže milovat, a jestli se ukáže, že je Ahmann mrtvý, bude na tom Abban tratit víc než kdo jiný.

Měla jsem přece jen dát Par'chinovi do čaje jed, pomyslela si Inevera při vzpomínce na Par'chinův bezelstný výraz té noci, kdy se vynořil z pouště s Kadžiho kopím. Píchnout ho jehlou namočenou v hadím jedu. Dát mu do lůžka brejlovce, než si půjde zdřímnout před alagaišarakem. Nebo i tordit, že mě urazil, a zabít ho holýma rukama. Cokoli, jen to nenechávat na Ahmannovi. Jeho srdce bylo příliš čisté na vraždu a zradu a nemohlo ho zlomit ani to, že je osud Aly na vážkách.

Bylo. Už na něj myslí v minulém čase, i když je pryč jen pár vteřin.

„Musíme je najít.“ Ten hlas jí zněl z mílové dálky, přestože její nejstarší syn Jayan stál hned vedle ní.

„Ano,“ souhlasila Inevera, pořád ponořená ve víru myšlenek, „ale v té tmě to bude těžké.“ Kolem útesu už krákali větrní démoni a byl slyšet i burácivý řev kamenných horských. „Vrhnou horu, aby nás vedla.“

„Do Jádra s čekáním na horu,“ ulevila si Par'chinova *Džíva Ka*, odstrčila Rojera a Gareda, lehla si na břicho a přehodila nohy přes okraj útesu.

„Renno!“ Leesha ji chtěla chytit za zápěstí, ale Renna byla rychlejší a svižně se spustila z dosahu. Z té dívky vyzařovala jasná magie. Ne tak jasná jako z Par'china, ale jasnější než z kohokoli jiného, koho kdy viděla. Prsty a špičky zarývala do skalní stěny jako démonské drápy, tak ostře, až kámen pukal a skýtal jí oporu.

Inevera se obrátila k Šandžatovi. „Jdi za ní. A nechávej za sebou značky.“

Sloužilo mu ke cti, že strach, který projel jeho aurou při pohledu na útes, nedal najevo ani v nejmenším. „Ano, Damajo.“ Udeřil se pěstí do hrudi, zavěsil si kopí a štít na záda, lehl si na břicho, přehoupl se přes okraj a opatrně slézal dolů.

Inevera si v duchu říkala, jestli ten úkol nebude nad jeho síly. Šandžat byl silný jako každý muž, ale té noci ještě nezabil žádné demony a neměl tu nadlidskou sílu, která umožňovala Renně am'Sedlák vyrývat si vlastní cestu.

Ale *kai'šarúm* ji překvapil – a možná i sám sebe – protože prostě využíval řadu štěrbin, které si vyryla pro sebe Par'chinova žena. I on se zakrátko rozplynul v šeru.

„Jestli chceš nejdřív vrhnout ty svoje kostky, tak sebou hoď, ať se už můžeme pustit do pátrání,“ ozvala se Leesha Papírova.

Při pohledu na tu žírňanskou děvku musela Inevera krotit bublající vztek, aby nevyvřel a ona neztratila svůj důstojný výraz. Samozřejmě že chce vidět, jak Inevera vrhá kostky. Nepochybně je celá žhavá naučit se prorocké chrany. Jako by neobrala Ineveru o dost i bez toho.

Nikdo jiný to nevěděl, ale kostky jí řekly, že Leesha nosí pod srdcem Ahmannovo dítě, které ohrožuje všechno, co Inevera vybudovala. Bojovala s touhou vytasit nůž, vyříznout jí to dítě z břicha a skoncovat s tím trápením ještě dřív, než začne. Nedokázali by jí v tom zabránit. Tihle Žírňané byli sice zdatní, ale jejím synům a dvěma mistrům *damajského šarusahku* se rovnat nemohli.

Inevera zhluboka dýchala, aby našla svůj střed. Nejraději by si všechnen svůj vztek a strach vybila na ní, ale Leesha Papírova za mužskou pýchu a hloupost nemohla. Nepochybně se snažila Par'chinovi nápad se soubojem rozmluvit, stejně jako se Inevera snažila přesvědčit Ahmanna, aby Par'chinovu výzvu nepřijímal.

Možná byl jejich souboj nevyhnutelný. Třeba Ala nemohla strpět dva Osvoboditele. Jenže teď nebyl žádný a to bylo mnohem horší.

Bez Ahmanna se krasijská soudržnost rozdroíl a *damaji* se budou vyžívat v hašteřivých půtkách. Pobijou Ahmannovy *damské* syny, pak se obrátí proti sobě a šarak ka pošlou do bezedných hlubin.

Inevera se zadívala na madžáhského damaji Aleveraka, který byl největší překážkou Ahmannova vzestupu k moci a jedním z jeho nejceněnějších rádců. O jeho věrnosti Šar'damovi Ka sice nebylo pochyb, ale to by mu nezabránilo zabít Madžiho, Ahmannova madžáhského syna, aby nemohl připravit o post Aleverakova syna Aleverana.

Nějaký následník by snad kmeny dokázal sjednotit, ale kdo? Žádný z jejich synů není na tento úkol připraven, řekly kostky, ale oni se na to tak dívat nebudou, a jakmile by jednou získali byť dočasnou moc, už se jí nikdy dobrovolně nevzdají. Jayan a Asome spolu vždycky soupeřili a k oběma se budou stahovat silní spojenci. Jestli nerozervou její lid *damaji*, tak to za ně asi udělají její synové.

Inevera beze slova přešla do kruhu, kde ještě před chvílí probíhalo klání dvou možných Osvoboditelů. Po obou dvou zůstala na zemi krev; Inevera si přiklekla, přikládala ruce na zkrvavená místa, do vlhkých rukou brala kostky a třásla s nimi. Krasijci se kolem ní semkli do kruhu tak, aby Žírňané zůstali vně.

Ineveriny kostky, vyřezané z kostí démonského prince a potažené elektrem, byly tou nejmocnější sadou, jakou kdy nějaká *dama'ting* vlastnila od dob první Damaje. Kypěly mocí a divoce žhnuly do tmy. Hodila, prorocké chrany zahořely, svým osobitým nadpřirozeným způsobem kostky zastavily a utvořily vzorec symbolů, v němž mohla číst. Většina lidí by v nich žádný význam nenašla. Dokonce i *damy'ting* se přely o výklady vrhů, ale Inevera je dokázala číst plyně jako slova na pergamentu. Byly jí průvodcem po desítky let nepokojů a převratů, ale jak se často stávalo, odpověď byla mlhavá a nepřinášela valnou útěchu.

-Není žádného vítěze.-

Co to znamená? Zabili se při pádu oba? Zuří souboj dole dál? Tisíce otázek jí vířilo hlavou a Inevera vrhla zase, ale výsledný hod byl stejný, což ostatně čekala.

„Tak co?“ zeptala se ta severská děvka. „Co říkají?“

Inevera skousla ostrou odpověď s vědomím, že to, co teď řekne, bude rozhodující. Nakonec usoudila, že pravda – či přinejmenším víceméně pravda – je stejně dobrá odpověď jako každá jiná, hlavně když udrží na uzdě ctižádostivé nápady, které se rojí kolem ní.

„Že není žádného vítěze,“ odpověděla. „Boj dole pokračuje dál a jen Everam ví, jak skončí. Musíme je najít, a to rychle.“

Sestup z hory trval hodiny. Tma je nebrzdila – všichni z této vybrané skupiny dokázali vidět pomocí magické záře – ale na stopě jim teď byli skalní a kamenní démoni, kteří dokonale splývali s horským úbočím. Na obloze kroužili vrískající větrní.

Royer vytáhl housle a vyluzoval ze strun tklivé tóny *Písně Ubývání*, aby se od nich *alagai* drželi dál, Amanva rozezněla svůj hlas a přidala se k němu a jejich hudba, posílená *hora-magii*, se rozlévala daleko do noci. I ve vichřici beznaděje, která ohýbala palmu jejího středu až k prasknutí, v sobě Inevera nacházela pýchu na umění své dcery.

Plášť prazvláštní magie syna Jessumova je sice chránil před *alagai*, ale i tak to byla zdoluhavá cesta. Ineveru svrběly prsty touhou vytáhnout zpoza pasu elektrovou hůlku, smést demony z cesty a běžet za svým manželem, ale jednak nechtěla svou moc odhalit před seveřany, a jednak by tím jen přilákala ještě víc *alagai*. A tak musela držet pomalé tempo, které udával Rojer, přestože Ahmann s Par'chinem v nějakém zapadlém dolíku mezitím můžou vykrváčet k smrti.

Vyhнала ty myšlenky z hlavy. Ahmann je Everamův vyvolený. Musí věřit, že ve chvíli nejvyšší nouze obětuje Everam na svého Šar'damu Ka nějaký zázrak.

Je naživu. Musí být naživu.

Leesha jela mlčky a dokonce i Thamos byl natolik ohleduplný, že ji nerušil. Hrabě s ní sice sdílel lože poměrně často, ale tak jako Arlena ho nemilovala. Nebo jako Ahmanna. Pohled na jejich souboj jí rval srdce.

Arlen očividně nasadil veškeré trumfy, a kdyby to bylo na ní, nejednala by jinak. Ale Arlenova ztrápená duše přece jen našla v poslední době trochu klidu a Leesha doufala, že si Arlen vynutí na Ahmannovi uznání převahy a ukončí souboj beze smrti.

Leknutím vykřikla, když Ahmann bodl Arlena Kadžiho kopím – pravděpodobně jedinou zbraní na světě, která mu mohla ublížit. V tom okamžiku došlo v souboji ke zvratu a její vztek na Ahmanna se málem přetavil v nenávist.

Ale když je Arlen raději oba svrhl z útesu, než aby prohrál, a Ahmann jí zmizel z očí, útroby se jí sevřely. Dítěti pod srdcem nebylo ještě ani osm týdnů, ale když jeho otec padal do tmy, Leesha by mohla přísahat, že kope.

Za poslední rok se Arlenova moc ještě zvětšila. Někdy jí připadalo, že není nic, co by nedokázal, a dokonce i ona váhala, jestli by to nakonec přece jen nemohl být Osoboditel. Dokázal se dokonce ochránit před útokem tak, že se prostě rozplynul. To Ahmann nedokázal.

Ale i Arlen měl své meze a Ahmann napínal Arlenovy možnosti způsoby, které nikdo nečekal. Leesha si živě pamatovala na ten pád před pouhými pár týdny, po němž zůstal Arlen bezvládně ležet na kotlinské dlažbě s lebkou prasklou, jako když se vařeným vejcem klepne o stůl.

Kéž by se za nimi Renna tak nehnala. Ta žena o Arlenových plánech něco ví. Víc, než říká.

Ještě ani nesestoupili na úpatí hory, a už se zase vraceli, aby se vyhnuli průsmyku střeznému zvědy z obou vojsk. Válka možná byla nevyhnutelná, ale ani jedna strana netoužila s ní začít zrovna tuto noc.

Horské stezky se klikatily a větvy. Nejednou se musela Inevera radit s kostkami, kudy dál – zatímco ostatní netrpělivě čekali, ona klečela na zemi a zkoumala hod. Leesha nesmírně toužila vědět, co Inevera

v té změti symbolů vidí, ale už věděla dost na to, aby nepochybovala, že věštné symboly mají svou platnost.

Už se blížilo svítání, když našli první Šandžatovu značku. Inevera přidala do kroku, ostatní zrychlovali s ní, a zatímco obzor začal nabírat purpurový odstín, hnali se všichni po cestě jako o závod.

Pozorovatelé rozmístění na úpatí si jich nevšimli, jen Ineveriny osobní strážkyně Ašia a Šanva se nikým neviděny vyplížily do svahu a mlčky se k nim připojily. Ten žirňanský princ si je podezřívavě změřil, ale když zjistil, že to jsou ženy, jen přezíravě potřásl hlavou.

Konečně dorazili k Renně a Šandžatovi, kteří na ně už čekali a ostražitě se navzájem hlídali. Šandžat rychle došel k Ineverě, přirazil si pěst na hrud' a uklonil se. „Zde stopa končí, Damajo.“

Sesedli a šli za válečníkem o kousek dál, kde uviděli dolík velikosti vzrostlého muže. Hlína a roztrášené kameny vypovídaly o síle dopadu a země byla postříkaná krví, ale také tam byly otisky nohou – známky pokračujícího boje.

„Šli jste po stopách?“ zeptala se Inevera.

Šandžat přikývl. „Mizí nedaleko odtud. Myslel jsem si, že než zajdeme s pátráním příliš daleko, bude lepší vyčkat na další pokyny.“

„Renno?“ zeptala se Leesha.

Par'chinova *Dživa Ka* hleděla na zkrvavený důlek, oči se jí leskly, mocná aura byla nečitelná. Odevzdaně přikývla. „Prohledávali jsme okolí několik hodin. Jako kdyby jim narostla křídla.“

„Že by je odnesl větrný démon?“ troufla si Wonda.

Renna pokrčila rameny. „Možné to je, ale uvěřitelné těžko, řekla bych.“

Inevera přikývla. „Mého svatého manžela by se žádný démon nemohl ani dotknout, pokud by on sám nechtěl.“

„A co je s kopím?“ ozval se Jayan. Inevera se na něj trpce podívala. Nebylo pro ni žádným velkým překvapením, že jejího nejstaršího syna zajímá víc osud posvátné zbraně než vlastního otce, ale stejně ji to rozesmutnilo. Asole měl alespoň tolik zdvořilosti, aby si nechal takové myšlenky pro sebe.

Šandžat zavrtěl hlavou. „Po svaté zbrani nikde ani stopy, Šarúme Ka.“

„Je tu čerstvá krev,“ podotkla Inevera a zahleděla se na obzor. Od svítání je dělily už jen minuty, ale jedna věštba by se jí ještě mohla

podařit. Sáhla do svého *hora-váčku*, a když si šla kleknout ke zkrvavené proláklíně, svírala kostky tak pevně, až se jí hrany bolestivě zarývaly do dlaně.

Jindy by se neodvažovala vystavit citlivé kostky dokonce ani šeru před rozbřeskem. Přímé sluneční světlo by démonské kosti zničilo docela a dokonce i nepřímé světlo by mohlo napáchat trvalé škody. Nicméně elektrum, kterým je potáhla, je chránilo na nejjasnějším slunci. Stejně jako u Kadžiho kopí, i jejich moc na světle sice rychle slábla, ale až padne noc, budou se moci zase nabít.

Vztáhla ruku a zjistila, že se jí třese. Musela několik vteřin zhluboka dýchat, aby našla svůj střed, a pak si již podruhé této noci zvlhčila dlaně krví svého manžela, aby s její pomocí pátrala po jeho osudu.

„Požehnaný Everame, Stvořiteli všeho, dej mi vědět o socích, kteří zde bojovali, o Ahmannu asu Hoškamin am’Jardir am’Kadži a Arlenu asu Jeph am’Sedlák am’Říčka. Snažně tě prosím, řekni mi, jaký osud je postihl a jaké osudy je čekají.“

Moc jí zatepala v prstech, Inevera hodila a pozorně se na vrh zadívala.

Když byly kostky dotazovány na věci, které se dějí nebo děly, promlouvaly se střízlivou, byť často tajuplnou jistotou. Ale budoucnost je vždycky proměnlivá a písky se přesypají s každým rozhodnutím. Kostky skýtalý náznaky jako poutní značky na poušti, ale čím dále se člověk díval, tím více se stezky rozcházeły, až se člověk v dunách ztrácel docela.

Ahmannova budoucnost byla vždycky plná rozcestí. Budoucností, kde na svých bedrech nesl osud lidstva, i budoucností, kde bídne zhynul. Nejběžnější byla smrt v drápech *alagai*, ale vždycky se objevily i nože v jeho zádech a kopí namířená na jeho srdce. Vždycky se našli tací, kteří by za něj dali život, i tací, kteří jen číhali na okamžik, kdy ho zradit.

Mnohé stezky teď byly uzavřeny. Ať se stalo, co se stalo, Ahmann se hned tak nevrátí a pravděpodobně se nevrátí vůbec. Při tom pomyšlení jí sevřel útroby chladný strach.

Ostatní zadržovali dech a čekali na její slova. Inevera věděla, že na tom, co teď řekne, záleží osud jejího lidu. Vzpomněla si, co jí kostky řekly kdysi před lety:

-Osvoboditelem se člověk nerodí. Osvoboditelem se člověk stane.-

Jestli se k ní Ahmann nevrátí, stvoří jiného Osvoboditele.

Přehlédla myriády zhoubných osudů, které na její lásku číhaly, a vybrala si jeden z těch zbývajících. Ten jediný, který jí umožní podržet si moc, dokud nebude nalezen vhodný nástupce.

„Osvoboditel se dostal z našeho dosahu,“ řekla nakonec. „Pronásleduje démona do samotných bezedných hlubin.“

„Takže Par'chin je nakonec přece jen démon,“ usoudil z toho damaji Ašán.

Nic takového kostky sice neřekly, ale Inevera přikývla. „Vypadá to tak.“

Gared si odplivl. „Řekla ‚Osvoboditel‘. Neřekla ‚Šar'dama Ka‘.“

Damaji se k němu obrátil a upřel na něj pohled, jaký by člověk věnoval hmyzu při úvaze, jestli mu stojí za tu námahu ho rozmáčknout. „To je jedno a to samé.“

Tentokrát si odplivla Wonda. „To teda není, do Jádra.“

Jayan chtěl zakročít a už se po ní rozmachoval pěstí, ale v tu chvíli se do toho vložila Renna Jirchářova osobně. Chrany na jejím těle se rozhořely a dokonce i Ineverin prchlivý nejstarší syn usoudil, že bude lepší ji nedráždit. Nijak by mu neprospělo, kdyby ho právě před těmi muži, které musel přesvědčit, aby ho nechali převzít trůn, zbila žena.

Jayan se obrátil zase k matce. „A co to kopí?“ zaútočil.

„Ztraceno,“ odpověděla Inevera. „Znovu bude nalezeno až z vůle Everamovy a ne dřív.“

„Takže to prostě vzdáme?“ zeptal se Asome. „To ponecháme otce osudu?“

„Ovšemže ne.“ Inevera se obrátila k Šandžatovi. „Najdi znovu stopu a drž se jí. Jdi po každickém ohnutém stéblu trávy a převráceném oblázku. Bez Osvoboditele nebo bez spolehlivých zpráv o jeho osudu se nevracej, i kdyby ti to mělo trvat tisíc let.“

„Ano, Damajo.“ Šandžat se udeřil pěstí do hrudi.

Inevera se obrátila k Šanvě. „Jdi se svým otcem. Poslouchej ho a ochraňuj na jeho cestě. Jeho cíl budiž i tvým cílem.“

Dívka se mlčky uklonila. Ašia jí stiskla rameno, podívaly se jedna druhé do očí a pak už byl otec s dcerou pryč.

Leesha se obrátila k Wondě. „Ty se tady taky porozhlédni, ale do hodiny budeš zpátky.“

Wonda se ušklíbla. Vyzářovala z ní sebedůvěra, která plnila Ineveru závistí. „Nemám v úmyslu je stopovat, až mi z toho zešediví vlasy. Osvoboditel přichází a odchází, ale on se zase vrátí, uvidíš.“ A vzápětí i ona byla pryč.

„Jdu taky,“ prohlásila Renna, ale Leesha ji chytila za loket.

Dívka ji zlostně sjela pohledem. Leesha Rennu rychle pustila, ale necouvla. „Zůstaň ještě chvíli, prosím.“

Dokonce i seveřané se bojí Par'china a jeho ženy, zaznamenala Inevera a uložila si ten poznatek do paměti. Obě ženy poodešly, aby si mohly promluvit soukromě.

„Ašáne, pojď se mnou,“ podívala se Inevera na damaji. Poodešli spolu stranou. Ostatní se ještě neprobrali z ohromení.

„Nemůžu uvěřit, že je pryč,“ řekl Ašán dutě. Víc jak dvacet let si byli s Ahmannem jako bratři. On byl první *dama*, který podpořil Ahmannův vzestup až k postavení Šar'damy Ka, a bezvýhradně věřil v jeho božství. „Připadá mi to jako sen.“

Inevera šla rovnou k věci. „Musíš převzít Trůn lebek jako Andra. Ty jsi jediný, kdo na něj může usednout, aniž by rozpoutal válku, a také si ho udržet až do návratu mého manžela.“

Ašán zavrtěl hlavou. „V tom se mýlíš, Damajo.“

„Tak si to přál Šar'dama Ka,“ připomněla mu Inevera. „Složil jsi přísahu před ním a přede mnou.“

„To bylo pro případ, že by padl v bitvě při Ubývání a všem na očích,“ namítl Ašán, „a ne kdyby byl zabit Žírňanem na nějakém zapadlém horském srázu. Trůn by měl připadnout Jayanovi nebo Asomovi.“

„Řekl ti, že jeho synové nejsou připraveni na takové břímě,“ připomněla mu Inevera. „Myslíš si snad, že se to za posledních čtrnáct dní nějak změnilo? Mí synové jsou mazaní a vychytralí, ale moudří nejsou. Kostky předpověděly, že v boji o trůn rozpoltí Everamovu Štědrotu vedví, a i kdyby jeden nakonec vystoupal po zkrvavených schodech nahoru a usedl na trůn, tak z něj nevstane, až se jeho otec vrátí.“

„Pokud se vrátí,“ podotkl Ašán.

„Vrátí,“ prohlásila Inevera. „A pravděpodobně s celým Jádrem v patách. A až se vrátí, bude potřebovat, aby se na jeho výzvu shromáždilo veškeré vojsko Aly, a nebude mít čas ani chuť zabít svého syna jen proto, aby se dostal k vládě.“

„Mně se to nelíbí,“ povzdechl si Ašán. „Já jsem nikdy po moci neprahl.“

„Je to *inevera*,“ sdělila mu. „Tvá přání jsou vedlejší a právě tvá pokora před Everamem je důvodem, proč to musíš být zrovna ty.“

„Hoď sebou,“ řekla Renna, když ji Leesha odvedla stranou. „Už jsem ztratila dost času tím, že jsem na vás čekala. Někde tam venku je Arlen a já ho musím najít.“

„Démonské lejno musíš,“ odsekla Leesha. „Moc dobře tě neznám, Renno, ale dost na to, abych věděla, že bys na mě nečekala ani deset vteřin, kdyby byl tvůj manžel opravdu nezvěstný. Ty a Arlen jste no měli celé domluvené předem. Kam šel? Co udělal s Ahmannem?“

„Chceš snad říct, že lžu?“ zavrčela Renna, svráštla obočí a zařala pěsti.

Z nějakého důvodu ten vzteklý výbuch Leeshe jen potvrdil, že měla pravdu. Pochybovala, že by ji ta dívka doopravdy udeřila, ale stejně sevřela v prstech špetku oslepujícího prášku rozhodnutá jej v případě potřeby použít.

Prozatím ani nezvýšila hlas. „Prosím,“ řekla. „Jestli něco víš, pověz mi to. Přisahám při Stvořiteli, že mi můžeš věřit.“

Renna se maličko uklidnila a zařaté pěsti povolily, ale ruce nespustila. „I kdybys mi prohledala kapsy, žádnou odpověď tam nenajdeš.“

„Renno.“ Leesha měla co dělat, aby zachovala klid. „Já vím, že jsme náš vztah začaly špatně. Ty máš málo důvodů mít mě ráda, ale tohle není hra. Jestli něco tajíš, ohrožuješ tím všechny.“

Renna se posupně uchechtla. „Jestli tohle není noc, co si stěžuje na tmou.“ Bodla Leeshu prstem do hrudi tak tvrdě, že ji o krok odstrčila. „Zrovna ty, která nosíš v břiše dítě toho pouštního démona. A ty si myslíš, že tohle lidi neohrožuje?“

Leesha cítila, jak jí tuhou rysy, ale nechtěla Renně tu domněnku potvrdit mlčením, lepší bylo rovnou přejít do útoku. Tiše na Rennu zasýčela: „Kdo ti napovídal takové nesmysly?“

„Ty,“ odsekla Renna. „Já slyším motýla mávat křídly přes celé pole. A Arlen taky. Oba jsme slyšeli, co jsi říkala Jardirovi. Ty nosíš jeho dítě a hrabete si držíš, jen abys z toho neměla ostudu.“

Což byla vcelku pravda. Pitomý matčin výmysl, na který Leesha tak hloupě přistoupila. Těžko mohla počítat s tím, že ten podvod vydrží déle než do narození dítěte, ale bylo to alespoň sedm měsíců na přípravu nebo na útěk do nějakého úkrytu, než si Krasijci pro její dítě přijdou.

„To je jen o důvod víc, proč potřebuju vědět, co se s Ahmannem stalo,“ odpověděla Leesha. S nechutí zaznamenala, že se jí do hlasu vloudil prosebný tón.

„Nemám potuchy,“ odpověděla Renna. „Ztrácím čas, který bych měla věnovat pátrání.“

Leesha přikývla, poznala, kdy je poražena. „Prosím, neříkej to Thamosovi,“ požádala Rennu. „Řeknu mu to ve správný čas sama, čestně

slovo. Ale ne teď, když máme jen pár mil odtud polovinu krasijského vojska.“

Renna si odfrkla. „Nejsem dnešní. Ostatně – jak vůbec mohla taková kořenářka jako ty otěhotnět? I pitomá husa Jirchářova ví, kdy skončit.“

Leesha sklopila oči, už nedokázala dál snášet Rennin upřený pohled. „Sama se ptám.“ Pokrčila rameny. „Dějiny jsou plné lidí, jejichž rodiče si dávali pozor.“

„Já se neptám na dějiny,“ odsekla Renna. „Já se ptám, proč má ta nejchytřejší žena z Kotliny v hlavě piliny. Copak ti nikdy nikdo neřekl, jak se dělají děti?“

Leesha vztekle zaprskala. Ta dívka měla pravdu, ale neměla žádné právo ji soudit. „Když ty mi neříkáš své tajnosti, tak já taky nemám žádný důvod se ti svěřovat.“ Mávla rukou do dálky do údolí. „Jdi. Dokud budeš na dohled, tak předstírej, že Arlena hledáš, a pak si jdi za ním. Já ti bránit nebudu.“

Renna se usmála. „Jako kdybys mohla.“ Mihla se a byla pryč.

Proč jsem si ji jen tak pouštěla k tělu? přemítala Leesha, ale její prsty sklouzly k břichu a věděla proč.

Protože měla pravdu.

Když se Leesha poprvé líbala s Ahmannem, byla opilá couzi. Neměla v úmyslu s ním to první odpoledne spát, ale ani se nebránila, když ji chtěl. Hloupě předpokládala, že dokud nebudou svoji, tak si dá pozor, jenže to Krasijci považovali za hřích. Cítila, že si pozor dát nechce, a mohla se ještě odtáhnout. Jenže v hloubi duše to chtěla taky. Chtěla v sobě cítit muže a nemyslet na to, co z toho bude. Byla to vášeň, kterou si užívala k vlastnímu potěšení.

Chtěla si ještě té noci uvařit madoninu korunku, jenže místo toho ji unesli Ineverini pozorovatelé a na závěr noci bojovala po Damajině boku s mozkovým démonem. Na druhý den si sice vzala dvojitou dávku a od té doby pila madoninu korunku pokaždé, když spolu leželi, ale jak říkávala její učitelka Bruna: „Někdy si silné dítě cestičku najde, ať děláš, co děláš.“

Inevera hltala očima toho žirňanského šlechtice, Thamose. Byl to urostlý chlap, vysoký a svalnatý, a nepostrádal jistý půvab. Pohyboval se jako válečník a zrovna teď stál před Ašanem.

„Předpokládám, že budeš chtít svým vojákům nařídit, aby prohledali údolí,“ řekl.

Ašán přikývl. „A ty to budeš chtít nařídit svým.“

Thamos rovněž přikývl. „Každý stovku?“

„Pět set,“ navrhl Ašán, „a přerušení *dominu šarúm*.“ Inevera viděla, jak ten šlechtic zatíná čelisti. Pět set mužů neznamenal pro Krasijce nic, jen maličký zlomek Osvooboditelova vojska, zatímco pro Thamose to bylo víc mužů, než by byl ochoten postrádat.

Ale beztak mu nezbylo než souhlasit, a tak na to přistoupil. „Jak mám vědět, že tví válečníci příměří dodrží? To poslední, co by nám teď ještě chybělo, je změnit toto údolí ve válečné pole.“

„Mí válečníci si nechají závoje vytažené i teď ve dne,“ odpověděl Ašán. „Dostanou rozkaz a neodváží se ho porušit. To spíš tvoji muži mi dělají starosti. Nerad bych viděl, aby díky nějakému nedorozumění někdo z nich přišel k úhoně.“

Šlechtic zlostně zaprskal. „Myslím, že pak by tu bylo zraněných víc než dost. Jak nám můžou zakryté obličejy zaručit mír? Muž se zakrytým obličejem nemá obavy z postihu.“

Ašán zavrtěl hlavou. „Je opravdu s podivem, že takoví barbaři jako vy přežívají v noci tak dlouho. Muži si pamatují podle obličejů ty, kdo jim ublížili, a na taková nepřátelství se těžko zapomíná. My v noci nosíme závoje, aby mohli všichni bojovat jako bratři a nedbat na krevní mstu. Pokud si tví muži zakryjí obličej, nebude se v tomto Everamem prokletém údolí prolévat žádná další krev.“

„Dobrá,“ souhlasil šlechtic. „Dohodnuto.“ Stroze, krátce naznačil poklonu – menší projev úcty k muži, který ho tucetkrát převyšoval, už ani naznačit nemohl – obrátil se a rázně odešel. Ostatní Žírňané šli za ním.

„Za tuhle neúctu nám severané zaplatí,“ zavrčel Jajan.

„Možná,“ odpověděla Inevera, „ale ne dnes. My se teď musíme vrátit do Everamovy Štědroty a to rychle.“

Kapitola 1

Hon

333 p. N. podzim

Když se Jardir probral, slunce už zapadalo a v hlavě měl zamženo. Ležel v severské posteli, na jednom obrovském polštáři místo na mnoha malých. Hrubé povlečení, nic takového jako hedvábí, na které byl zvyklý. Okrouhlá místnost, všude kolem dokola okna s chráněným sklem. Nějaká věž. V soumraku za okny se prostírala divočina, ale nic nepoznával.

Kde to, pro všechno na Ale, jsem?

Když se pohnul, projela jím bolest. Bolest však byla jako starý druh, dávno přijatý a nevnímáný. Vytáhl se do sedu, ale ztuhlé nohy drhly o sebe. Odhrnul pokrývku. Od stehen po chodidla se táhly sádrové obvazy, na protějším konci z nich čouhaly napuchlé špičky, rudé, nachové, žluté, blízko a přece naprosto z dosahu. Nehledě na bolest je zkusmo protáhl a drobný pohyb, jímž byl odměněn, ho uspokojil.

Vrátilo ho to do doby, kdy si jako dítě zlomil ruku a následovaly týdny bezmoci a hojení.

Okamžitě sáhl na noční stolek pro korunu. I ve dne v sobě měla dost magie na srůst několika zlomených kostí, navíc kostí, které už jsou srovnané.

Ruka nahmátla jen vzduch. Jardir se potočil a dlouho nechápavě zíral do prázdna, než mu došlo, co se stalo. Už to bylo pěknou řádku let, kdy se naposledy vzdálil od své koruny a kopí dál než na dosah ruky, a teď obojí chybělo.

Vzpomínky se přihrnuly jako přívál. Souboj s Par'chinem na vrcholku hory. Jephův syn, který se rozplynul v dým, když ho Jardir bodl,

a vzápětí se zhmotnil, uchopil kopí a nadlidskou silou mu ho vykroutil z ruky.

A pak se Par'chin obrátil a hodil kopí z útesu, jako by to nebylo nic než vyhryzaná slupka od melounu.

Jardir si olízl rozpraskané rty. V ústech měl sucho a v měchýři plno, ale o obojí bylo postaráno. U postele stála čerstvá voda a s trochou úsilí se mu podařilo použít nočník, který nahmatal na zemi hned pod postelí.

Hrudník měl pevně stažený a žebra při pohybu skřípala. Přes obva-zy měl tenkou kytli, hnědou, jak zaznamenal. Pravděpodobně Par'chi-nova představa vtipu.

Žádné dveře v místnosti nebyly, jen zdola sem vedlo schodiště – v jeho současném stavu stejně dobré jako mříže v šatlavě. Žádný jiný východ tu nebyl a ani schody nepokračovaly výš. Nacházel se na vrcholku věže. Místnost byla skrovně zařízená. U postele malý stolek. Jedna židle.

Na schodišti se něco šustlo. Jardir strnul a poslouchal. Sice ho obrali o korunu a kopí, ale za ta léta, kdy skrz ně vstřebával magii, se jeho tělo natolik přetvořilo k Everamově podobě, jak jen to u smrtelníka šlo. Oči měl jako ostříž, čich jako vlk a sluch jako netopýr.

„Určitě si s ním poradíš?“ ptala se Par'chinova první manželka. „My-slím, že tě na tom útesu chtěl zabít.“

„Bez starostí, Ren,“ odpověděl Par'chin. „Bez kopí mi nemůže ublížit.“

„Za denního světla ano,“ namítla Renna.

„S oběma nohama zlomenýma ne,“ odpověděl Par'chin. „To zvládnu, Ren. Opravdu.“

To se ještě uvidí, Par'chine.

Ozvalo se mlasknutí – syn Jephův svou *dživu* políbil, aby umlčel dal-ší námitky. „Ty se musíš teď vrátit do Kotliny a dohlédnout, aby tam všechno klapalo. Hned, než začnou mít nějaké podezření.“

„Leesha Papírova už podezření má,“ povzdechla si Renna. „A její dohady nejsou daleko od pravdy.“

„Dokud to budou jen dohady, tak na tom nezáleží,“ prohlásil Par'chin. „Ty prostě dál hraj hloupou, ať si říká nebo dělá, co chce.“

Renna se uchechtla. „Jo, tak to nebude problém. Stejně jako ji rozčítit, až prská.“

„S tímhle moc neztrácej čas,“ varoval ji Par'chin. „Potřebuju, abys chránila Kotlinu, ale moc se nepředváděj. Dodávej lidem sílu, ale tíhu ať nesou sami. Když to půjde, přismýknu se, ale jen za tebou. Nikdo jiný nesmí vědět, že jsem naživu.“

„Mně se to nelíbí,“ posteskla si Renna. „Muž a žena by neměli být takhle od sebe.“

Par'chin si povzdechl. „S tím já nic nenadělám, Ren. Sázím všechno na jednu kartu. Nemůžu si dovolit prohrát. Brzy za tebou zaskočím.“

„No jo,“ povzdechla si Renna. „Miluju tě, Arlene Sedláku.“

„Miluju tě, Renno Sedláková,“ řekl Par'chin. Znovu se políbili a pak Jardir slyšel rychlé kroky. Renna běžela dolů. Par'chin začal stoupat nahoru.

Nejdřív Jardira napadlo předstírat, že spí. Třeba něco zjistí nebo bude moci Par'china zaskočit.

Pak to zavrhl. *Jsem Šar'dama Ka. Je pod mou úroveň se schovávat. Pohlédnu Par'chinovi zpříma do očí a zjistím, co zůstalo z muže, jehož jsem znával.*

Podepřel se, přijal příval bolesti v nohou, a než Par'chin vstoupil, nasadil už klidný a vyrovnaný výraz. Par'chin na sobě měl prosté šaty, víceméně stejné, jako když se potkali poprvé – bavlněnou, vybledlou bílou košili, obnošené plátěné kalhoty a přes rameno pověšenou koženou poslovskou mošnu. Byl bos a nohavice i rukávy měl ohrnuté, aby byly vidět chrany, které si vytetoval na kůži. Pískové vlasy si oholil a obličej, který si Jardir pamatoval, byl pod vším tím tetováním k nepoznání.

Dokonce i bez koruny cítil Jardir moc těch symbolů, ale za tu sílu Par'chin těžce zaplatil. Vypadal spíš jako stránka z nějakého svatého svitku o ochranění než jako člověk.

„Cos to se sebou provedl, starý příteli?“ Nechtěl to říct nahlas, ale ta slova se sama vydrala z úst.

„Tedy takto mě oslovit po tom, cos mi provedl, to chce opravdu hodně drzosti,“ poznamenal Par'chin. „To jsem si neudělal sám. Tos mi udělal ty.“

„Já?“ opáčil Jardir. „Já jsem vzal inkoust a znesvětil s ním tvé tělo?“

Par'chin zavrtěl hlavou. „Tys mě nechal v poušti smrti napospas, bez zbraně a bez pomoci, ale já bych se raději propadl do Jádra, než abych se dobrovolně vydal do spárů *alagai*. Mé tělo bylo to jediné, co jsem mohl chránit, víc jsi mi nenechal.“

Těmito slovy byly zodpovězeny všechny Jardirovy otázky, jak vůbec mohl Par'chin tenkrát přežít. V duchu viděl svého přítele samotného v poušti, vyprahlého, spáleného a zkrvaveného, jako holýma rukama ubíjí *alagai*.

Úžasné.

Eveja tetování zakazovala, ale Eveja zakazovala spoustu věcí, které si Jardir kvůli šaraku ka dovolil. Původně za to chtěl Par'china odsoudit, ale hrdlo se mu stáhlo, když od něj uslyšel pravdu.

Jeho středu se dotkly mrazivé pochyby a Jardir se zachvěl. Nic se ne děje bez Everamovy vůle. Bylo *inevera*, že Par'chin přežil a znovu se setkali. Kostky řekly, že oba dva *mohou* být Osloboditelé. Jardir zasvětil celý život snaze si ten titul zasloužit. Byl pyšný na to, čeho dosáhl, ale nemohl popřít, že jeho *adžín'pal*, odvážný cizinec, mohl získat v Everamových očích větší čest.

„Zahráváš si s obřady, jimž nerozumíš, Par'chine,“ řekl nakonec. „*Domin šarúm* je souboj na život a na smrt a vítězství připadlo tobě. Proč jsi ho nepřijal a nevznesl nárok na vedení První války?“

Par'chin si povzdechl. „Tvá smrt žádné vítězství neznamena, Ahmanne.“

„Takže uznáváš, že jsem Osloboditel?“ opáčil Jardir. „Pokud ano, tak mi vrať kopí a korunu, přitiskni čelo k podlaze a bude to za námi. Všechno bude odpuštěno a my budeme moci opět čelit Nie bok po boku.“

Par'chin si odfrkl, postavil mošnu na stolek a sáhl dovnitř. Kadžiho koruna zářila už teď, kdy šero teprve houstlo, a devět démantů se třpytilo. Jardir nemohl popřít, že v něm ten předmět probouzí silnou žádostivost. Kdyby se mohl postavit na nohy, skočil by po ní.

„Koruna je tady.“ Par'chin zatočil zašpičatělou čelenkou na prstě jako dítě kroužkem na hraní. „Ale kopí ti nepatří. Přinejmenším dokud se sám nerozhodnu, že ti ho dám. Je ukryté na místě, kam se ty nikdy nedostaneš, i kdybys neměl nohy v sádře.“

„Ty svaté předměty patří k sobě,“ namítl Jardir.

Par'chin si znovu povzdechl. „Nic není svaté, Ahmanne. Už jednou jsem ti říkal, že nebesa jsou lež. Tys mi vyhrožoval, že mě za ta slova zabiješ, ale o to nejsou méně pravdivá.“

Jardir otevřel ústa a na jazyku už se mu tvořila zlostná slova, ale Par'chin ho uřál; pevně korunu chytil a zvedl ji. A v tom okamžiku chrany na jeho kůži krátce zableskly a ty na koruně se rozzářily.

„Toto,“ řekl Par'chin s pohledem upřeným na korunu, „je tenký kroužek z lebky mozkového démona a devět rohů potažených chráněnou slitinou stříbra a zlata, jejichž moc zaměřují démanty. Je to mistrné chraničářské dílo, ale nic víc.“

Usmál se. „Víceméně jako byla tvá náušnice.“

Jardir sebou překvapeně trhnul a ruka mu vyjela k holému lalůčku, který kdysi probodla jeho svatební náušnice. „Chceš mi snad kromě trůnu ukrást i první manželku?“

Par'chin se rozesmál. Tak upřímný smích neslyšel Jardir už léta. A nemohl popřít, že mu ten smích chyběl.

„Nejsem si jist, které břemeno by bylo těžší,“ zauvažoval Par'chin. „Nechci ani jedno. Manželku mám a u nás je jedna víc než dost.“

Jardir cítil, že se mu na rty dere úsměv, a nebránil se mu. „Dobrá *Dživa Ka* je břemenem i oporou zároveň, Par'chine. Ženy po nás požadují, abychom se stali lepšími, a to je vždycky tuhý boj.“

Par'chin přikývl. „To tedy je.“

„Tak proč jsi mi tu náušnici ukradl?“ vyjel na něj Jardir.

„Ponechám si ji, jen dokud budeš pod mou střechou,“ odpověděl Par'chin. „Nemůžu si dovolit, aby sis přivolal pomoc.“

„Eh?“ užasl Jardir.

Par'chin zkoumavě naklonil hlavu a Jardir cítil, že mu pohled syna Jephova proniká do duše víceméně stejně, jak to dělával on sám, když měl dar korunního zraku. Jak to ten Par'chin dělá bez koruny na hlavě?

„Ty to opravdu nevíš,“ řekl Par'chin po chvíli a vybuchl smíchy. „A zrovna ty, koho špehuje vlastní žena, mi budeš dávat rady o ženění!“

Jeho výsměšný tón Jardira rozdráždil a přes veškerou snahu zachovat klidný výraz sraštil obočí. „Jak to myslíš?“

Par'chin sáhl do kapsy a vytáhl náušnici. Byl to prostý zlatý kroužek, na němž visela obdivuhodně umně chráněná zlatá kulička. „Uvnitř je úlomek démonské kosti, druhou polovinu má v uchu tvoje žena. Umožňuje jí slyšet všechno, co děláš.“

A najednou se Jardirovi vyjasnilo, jak bylo možné, že jeho žena očitě vidně věděla o každém jeho záměru a tajemství. Tolik záhad! Hodně jejích vědomostí pocházelo z kostek, ale *alagai-hory* často mluvily v hádankách. Mělo ho napadnout, že mazaná Inevera nebude spoléhat jen na kostky.

„Takže ona ví, že jsi mě unesl?“ zeptal se Jardir.

Par'chin zavrtěl hlavou. „Já jsem to spojení přerušil. Nebude tě moci najít, dokud si to tady nevyřídíme.“

Jardir si založil ruce na hrudi. „Co? Ty se mi nepodřídíš a já tobě taky ne. Jsme ve slepé uličce stejně jako před pěti lety v Labyrintu.“

Par'chin přikývl. „Ty ses tehdy nemohl přinutit k tomu, abys mě zabil, a mě to přimělo změnit náhled na svět. Nabízím ti to samé.“ A s tím mu přes celou světnici hodil korunu.

Jardir ji podvědomě chytil. „Proč mi ji vracíš? Cožpak mě neuzdraví? A zdravého mě tady těžko udržíš.“

Par'chin pokrčil rameny. „Pochybuj, že bys odešel bez kopí, ale pro jistotu jsem tu korunu vysál. Takhle vysoko příliš mnoho magie unikající z Jádra nedostoupí a slunce tuto místnost beztak každé ráno vyčistí,“ ukázal na okna obkružující místnost kolem dokola. „Korunní zrak ti dá, ale dokud nebude znovu nabitá, tak nic víc.“

„Tak proč mi ji vracíš?“ opakoval Jardir.

„Myslel jsem si, že bychom si mohli promluvit,“ odvětil Par'chin. „A chci, abys přitom viděl moji auru. Chci, abys viděl, že říkám pravdu a že jsem o ní tak silně přesvědčen, že se mi vryla hluboko do duše. Pak snad prohlédneš i ty.“

„A pak uvidím co?“ opáčil Jardir. „Že nebesa jsou lež? To nemůže dokázat nic, co je vepsáno do tvé duše, Par'chine.“ Ale přece jen si vložil korunu na hlavu. Setmělou komnatu okamžitě prozářilo korunní světlo a Jardir úlevou zhluboka vydechl jako slepec z Eveje, jemuž Kadži vrátil zrak.

Venku za okny, kde ještě před chvílí viděl jen stíny a matné obrysy, ve světle magie unikající průduchy z Aly ostře vystoupila krajina. Vše živé mělo v samé své podstatě jiskřičku moci a Jardir viděl sílu žhnoucí v kmenech stromů, v mechu, jimiž obrůstaly, v každém zvířeti, které žilo v koruně i kůře. Magie se táhla skrze travnaté pláně a nejvíce ze všeho žhnula v démonech, ať už kráčeli po zemi nebo plachtili na větru. *Alagai* zářili jako vatry a probouzeli v něm prastarou touhu lovit a zabíjet.

Ale přesně jak ho Par'chin varoval, v jeho vězení bylo šero. Jen malé úponky magie se vinuly po věžních zdech až nahoru a i ty do sebe *nasávaly* chrany vyryté do okenních skel, které se třpytily a sytily štít proti *alagai*.

Přestože bylo v komnatě šero, Par'chin svítil jasněji než démon. Tak jasně, že by mělo být obtížné na něj jen pohledět. Ale nebylo. Ba právě naopak, ta magie byla na pohled úžasná, bohatá a svůdná. Jardir se k ní skrze korunu natáhl ve snaze *nasát* závan sám pro sebe. Ne tolik, aby mohl Par'chin *sání* vycítit, ale snad dost na to, aby se Jardirovi urychlilo hojení. Kotoučky moci se k němu vinuly jako dým z kadidla.

Obočí si Par'chin vyholil, ale svaštění chran nad levým okem hovořilo za vše. I jeho aura se proměnila a čišela z ní spíš nechápavost než

pohoršení. „Ajaj. Poříd si vlastní.“ A kotoučky magie se okamžitě začaly stahovat zpět a *vsály* se zpátky do něj.

Jardir zachoval klidnou tvář, i když tím těžko mohl na věci něco změnit. Par'chin měl pravdu. On sám mohl cítit v jeho auře a vidět každý jeho pocit a nijak nepochyboval, že jeho starý přítel dokáže to samé. Par'chin byl klidný, soustředěný a nechtěl Jardirovi nijak ublížit. Nebyla v něm ani stopa záludnosti. Jen únava a obavy, že je Jardir tak zatvrzelý, že nebude schopen se nad jeho slovy pořádně zamyslet.

„Řekni mi ještě jednou, Par'chine, proč jsem vlastně tady,“ požádal ho Jardir. „Jestli je opravdu tvým cílem zbavit svět *alagai*, jak pořád říkáš, tak proč se stavíš proti mně? Já mám k naplnění tvého snu blízko.“

„Ne až tolik, jak si myslíš,“ odpověděl Par'chin. „A způsob, jakým to děláš, se mi hnusí. Ty lidstvo pro jeho spásu dusíš a ohrožuješ, nestaráš se, co to stojí. Já vím, že se vy Krasijci s oblibou oblékáte černobíle, ale svět černobílý není. Má barvy a mnohem víc než jen odstíny šedé.“

„Já nejsem hlupák, Par'chine,“ odsekl Jardir.

„Někdy o tom pochybuju,“ odušil Par'chin a jeho aura souhlasila. Pro Jardira bylo hořké zjištění, že jeho dávný přítel, který se od něj hodně naučil a kterého si vždycky vážil, o něm má tak nízké mínění.

„Tak proč jsi mě nezabil a nevzal si kopí a korunu pro sebe?“ vyjel na něj. „Svědci byli vázáni ctí. Mí lidé by tě přijali jako Osvoboditele a šli by za tebou do šaraku ka.“

Podráždění zčeřilo Par'chinovu klidnou auru jako ničivý požár. „Ty to pořád nechápeš,“ zavrčel. „Já nejsem žádný zatracený Osvoboditel! Ani ty ne! Osvoboditel je celé lidstvo jako jeden, ne jeden jako lidstvo. Everam je jen jméno, které jsme dali této myšlence, ne nějaký obr na obloze, který zahání vesmírnou temnotu.“

Jardir semknul rty s vědomím, že Par'chin beztak vidí, jak se jeho aura při takovém rouhání zablýskla. Před lety přísahal, že Par'china zabije, jestli ještě někdy něco takového vysloví. A teď ho Par'chinova aura ponoukala, ať to klidně zkusí.

Jardir byl v těžkém pokušení. Moc koruny proti Par'chinovi dosud pořádně nevyzkoušel a s korunou na hlavě už nebyl tak bezmocný, jak vypadal.

Ale něco v auře jeho *adžína'pal* ho krotilo. Byl na útok připravený a postavil by se k němu čelem, ale to všechno zastíňovala nějaká představa, představa *alagai* tančících po spáleném světě.

To, čeho se bál, přijde, pokud oni dva nenaleznou shodu.

Jardir se zhluboka nadechl, přijal vztek a s výdechem ho nechal odplynout. Par'chin stojící na protější straně komnaty se ani nehnul, ale jeho aura se zklidnila a stáhla, jako když *šarúm* skloní kopí.

„Co na tom záleží,“ řekl nakonec Jardir, „jestli je Everam obr na obloze nebo jméno, které jsme dali odvaze a cti, s níž udatně čelíme noci? Jestli má lidstvo jednat jako jeden, tak musí mít vůdce.“

„Jako když mozkový démon vede raby?“ opáčil Par'chin v naději, že chytí Jardira do pastí.

„Přesně tak,“ odpověděl Jardir. „Svět *alagai* byl vždycky stínem našeho světa.“

Par'chin přikývl. „Jo, válka potřebuje vojevůdce, ale ti by měli sloužit lidu, nikoli naopak.“

Teď ovšem povytáhl obočí Jardir. „Ty si snad myslíš, že já nesloužím svému lidu, Par'chine? Já nejsem žádný vypasený Andra, který si vysedává na trůnu, zatímco jeho poddaní krvácejí a hladoví. V mých zemích není hlad. Ani zločin. A já osobně chodím do noci, abych lidi chránil.“

Par'chin se rozesmál. Drsně, výsměšně. Jardir by se byl urazil, ale nevíra v Par'chinově auře ho odradila.

„A právě proto na tom záleží,“ řekl Par'chin. „Protože ty té hromadě nesmyslů doopravdy *věříš*! Přišel jsi na území, které ti nepatří, povraždil jsi tisíce mužů, znásilnil jejich ženy, zotročil jejich děti a ještě si myslíš, že tvoje duše je čistá, protože se jejich svatá kniha jen málo liší od tvé! Odháníš od nich demony, to jo, ale kuřata na řeznickém špalku nenazývají řezníka Osvoboditelem jen proto, že drží lišku na řemeni.“

„Šarak ka se blíží, Par'chine,“ namítl Jardir. „Já jsem z těch kuřat udělal jestřáby. Muži v Everamově Štědrotě teď svoje ženy a děti chrání.“

„Stejně jako Kotlihané,“ odvětil Par'chin. „Ale oni to dokázali, aniž by se kvůli tomu navzájem zabíjeli. Jediná žena nebyla znásilněná. Žádné dítě nebylo vyrváno z mateřské náruče. My jsme ze sebe neudělali demony, abychom mohli demony porazit.“

„Tak tohle si o mně myslíš?“ opáčil Jardir. „Že jsem démon?“

Par'chin se usmál. „Víš, jak ti lidé u nás říkají?“

Démon z pouště. Jardir to slyšel už mockrát, i když pouze v Kotlině se ho tak odvažovali nazývat otevřeně. Přikývl.

„Tvůj lid je hloupý, Par'chine, stejně jako ty, jestli se na mě díváš stejně jako na *alagai*. Ty možná nevráždíš a neznásilňuješ, ale ani jsi nekul

jednotu. Vaši severští vévodové se budou hašteřit a svářit o moc, ještě když se před nimi budou otevírat bezedné hlubiny a chrlit ven Nieiny legie. Nie se o vaši morálku nestará. Nie nezajímá, kdo je nevinný a kdo zkažený. Ona se nestará dokonce ani o své *alagai*. Jejím cílem je vyhladit všechno.

Tvůj lid žije na dluh, Par'chine. Tys mu zapůjčil čas až do dne šaraku ka, kdy se díky tvé slabosti stane potravou pro Jádru. Pak budeš litovat, žes nedopustil tisíce mrtvých, tisíce tisíců mrtvých, pokud by tolik stála příprava na ten boj.“

Par'chin smutně zavrtěl hlavou. „Ty jsi jako kůň s klapkami na očích, Ahmanne. Vidíš to, o co se opírá tvá víra, a k ostatnímu jsi slepý. Nie se o morálku nestará, protože žádná Nie *není*, sakra.“

„Slova nic nezmůžou, Par'chine,“ prohlásil Jardir. „Slova nemohou zabít *alagai* ani vymazat Everama. Slova samotná nás nemohou včas sjednotit pro šarak ka, a pak už bude pozdě.“

„Ty mluvíš o jednotě, ale nechápeš význam toho slova,“ namítl Par'chin. „To, co ty nazýváš jednotou, já nazývám nadvládou. Otrocťvím.“

„Účelová jednota, Par'chine,“ objasnil mu Jardir. „Všichni upnutí na jediný cíl. Zbavit Alu démonů.“

„Pokud udržení jednoty závisí na jediném muži, tak to žádná jednota není,“ prohlásil Par'chin. „Všichni jsme smrtelní.“

„Jednotu, kterou jsem přinesl já, nelze tak snadno zahodit,“ namítl Jardir.

„Že ne?“ opáčil Arlen. „Během návštěvy Everamovy Štědroty jsem se v mnohém poučil, Ahmanne. Severští vévodové na vládu nad tvým lidem nemají dost sil. Za Jayanem nepůjdou tví *damové*. Tví *šarúmové* zase nepůjdou za Asomem. Nikdo z nich nepůjde za Ineverou a tví *Damaji* se dřív pobijí navzájem, než aby zasedli ke stejnému stolu. Není nikdo, kdo by mohl usednout na trůn, aniž by došlo k občanské válce. Ta tvoje drahocenná jednota se rozsype jako hrad z písku.“

Jardir zatínal čelisti, až mu zuby skřípaly. Par'chin měl samozřejmě pravdu. Inevera je chytrá a na čas dokáže udržet věci v chodu, ale on si nemůže dovolit být pryč příliš dlouho, jinak se jeho těžce vybudované vojsko obrátí samo proti sobě, zrovna když je šarak ka už na spadnutí.

„Ještě nejsem mrtvý,“ podotkl Jardir.

„To ne, ale ani se hned tak nevrátíš,“ sdělil mu Par'chin.

„Však uvidíme, Par'chine.“ Jardir se bez varování rozvinul skrze korunu a drsně se *přisál* na Par'chinovu magii. Par'chinova aura,

zaskočená v nestřeženém okamžiku, se pod tím úderem rozprskla a vzápětí, když Jardir *odsál* svůj lup, se zprohýbala.

Magie se valila Jardirovým tělem, dávala mu sílu, svaly a kosti srůstaly. Stačilo se protáhnout a obvazy kolem hrudníku odpadly a sádra na nohou popraskala. Vyskočil z postele a rázem byl na protější straně komnaty.

Par'chin se stihl včas postavit do střehu, ale byla to jen *šarúmská* obrana, protože on neprošel damským výcvikem v Šariku Horovi. Jardir ji snadno obešel a nasadil mu chvat, proti němuž neměl Par'chin obrany. Par'chin brunátněl v obličejí a marně se snažil nadechnout.

Ale pak se rozplynul do mlhy, stejně jako při souboji na útesu, čímž přestal klást Jardirovi odpor a Jardir ztratil rovnováhu. Ještě než upadl na zem se Par'chin zase zhmotnil, popadl Jardira za pravou ruku a nohu a přehodil ho přes komnatu. Jardir narazil na okno tak zprudka, že i přes příliv magie, který mu zrovna dodal sílu, si zpřerážel kosti, zatímco chráněné sklo neutrpělo ani prasklinku.

Ale na chranách se objevil tenký povlak magie, Jardir se na něj pudově *přisál* a využil tu magii pro srůst kostí dřív, než ho zachvátí bolest.

Par'chin se na protější straně komnaty mezitím rozplynul a objevil se o kus blíž, ale teď už se Jardir poučil. Mlha teprve začala nabírat obrysy a Jardir už byl v pohybu, uhnul před Par'chinovým zkusmým chvatem, a než se stačil Par'chin zase rozplynout, zasadil mu dvě těžké rány.

Několik vteřin se takto rvali, Par'chin sice mizel a zase se zhmotňoval dřív, než mu mohl Jardir doopravdy ublížit, ale zároveň nebyl schopen zasadit úder jemu.

„Zatraceně, Ahmanne,“ zařval. „Na tohleto nemáme čas!“

„V tom se shodneme,“ souhlasil Jardir, srovnal si postoj a mrštil po Par'chinovi jedinou židli, která v komnatě byla. Par'chin se podle předpokladu rozplynul, i když se mohl židli stejně tak snadno vyhnout.

Ta moc tě zhýčkala, Par'chine, pomyslel si Jardir, ale cesta byla volná a Jardir se rozběhl ke schodišti.

„Nikam nepůjdeš!“ zavrčel Par'chin, který se opět zhmotnil a nakreslil do vzduchu chranu. Jardir viděl, jak se magie sbírá a žene se na něj jako poryv, který ho odhodí od schodů jako obří kladivo. Uhnout nestihl a tak ránu povolně přijal, aby z toho otřesu vstřebal co nejvíce.

Ale rána nedopadla. Kadžiho koruna se zahřála a rozzářila a moc vstřebala. Jardir bez přemýšlení nakreslil do vzduchu chranu a proměnil tu moc do žhavého blesku, který by dokázal sežehnout tucet lesních démonů na uhel.

Par'chin zvedl dlaň a vtáhl tu magii zpátky do sebe. Jardir omámený tím náhlým úbytkem na něj jen vyjeveně zíral.

„Nemůžeme takhle strávit celou noc, Ahmanne,“ napomenul ho znovu Par'chin, rozplynul se a opět se zhmotnil mezi Jardirem a scho-dištěm. „Já tě z této věže prostě nepustím.“

Jardir si založil ruce na hrudi. „Nedokážeš mě tady držet věčně. Vyjde slunce a ty tvoje démonské figle a *hora-magie* ti dojdou.“

Par'chin rozevřel dlaně. „To ani nemusím. Do svítání tady budeš chtít zůstat dobrovolně.“

Jardir se málem rozesmál, ale Par'chinova aura ho znovu zkontrolovala. On tomu věřil. On věřil, že jestli jeho další slova Jardira nepřesvědčí, tak už nic.

„Proč jsi mě sem dopravil, Par'chine?“ zeptal se naposledy.

„Abych ti připomněl, kdo je tvůj skutečný nepřítel,“ odpověděl Par'chin. „A abych tě požádal o pomoc.“

„Proč bych ti měl pomáhat?“ zeptal se Jardir.

„Protože,“ odpověděl Par'chin, „půjdeme zajmout mozkového démona a přinutíme ho, aby nás dovedl do Jádra.“

Je čas dát se do boje s *alagai*.“

Kapitola 2

Prázdnno

333 p. N. podzim

Po návratu do krasijského ležení neztrácela Inevera čas. Zatímco Ašán nenápadně vybíral válečníky, kteří se pustí do pátrání, a ostatním nařizoval zbourat tábor, povolala si do své soukromé přijímací komnaty v pavilónu Šar'damy Ka Abbana.

Šarúmové už se vypyтали, proč se jim Osvoboditel nevrátil. Žádné veřejné oznámení, ať už o samotném souboji nebo o jeho nečekaném závěru, se nekonalo. Nicméně zpráva už se šířila a ti ctižádostiví budou chtít nepřítomnosti jejího manžela využít. Ti mazaní se na tento den jenjen třesou, a jakmile se vyjasní, že pátrání vyšlo na prázdno, budou neodkladně jednat. Ti zbrklí mohou jednat ještě rychleji.

Bylo jasné, že Abban tohle všechno ví, protože přicházel k pavilónu obklopený svými *cha'sarúmskými* válečníky. *Dal'sarúmové* se válečníkům v hnědém stále pošklebovali, ale eunušští špehové, které Inevera poslala na Abbanovo panství, byli nalezeni mrtví a to o schopnostech *chaffitských* válečníků vypovídalo dost. A také viděla zářit moc v jejich zbraních a výstroji, pečlivě maskovaných odřenou kůží a přemalovaných, aby se skryla jejich prvotřídní jakost. Dokonce ani špičkoví Osvoboditelovi kopiníci se svými štíty a hlavicemi kopí z chráněného skla nebyli vybaveni lépe.

Nějak jsi vyrostl, chaffite. Nijak ji to netěšilo, ale ani jí to nedělalo takové starosti jako kdysi. Když jí kostky před pár týdny řekly, že Abbanův osud je propletený s jejím, nerozuměla tomu, ale teď to bylo jasné. Byli Ahmannovými nejbližšími a nejdůležitějšími rádci

a ještě před několika hodinami byli díky obrovské osobní moci nedotknutelní. Ale s odchodem jejího manžela se většina této moci vypaří. Inevera bude muset jednat rychle a obezřetně, aby se jí podařilo dosadit na trůn Ašána, ale jakmile budou otěže předány, bude to přece jen jeho hlas, ne její, který povede lid. Ašán není tak moudrý – nebo tak poddajný – jako Ahmann.

Abban byl v ještě horším postavení. Nakolik byli jeho *chašarúmové* úctyhodní, bude mít ten chromý kupec štěstí, jestli se dožije rána, jakmile se jeho nepřátelé přestanou bát, že na ně dopadne Ahmannův hněv, jestli se mu něco stane. Není to tak dávno, kdy by ji pomyšlení na jeho smrt vrcholně potěšilo. Teď ho potřebovala. Ten *chaffit* věděl o každyčkáckém draku v Osvoboditelově pokladnici, o každém dluhu trůnu, o každém zrnku v sýpkách. Ba co víc, Ahmann se mu svěřoval s úvahami a tajnostmi, o které se nedělil ani s *Damaji*. S přesuny vojsk. S bitevními postupy. S cíli.

Úsměv tlustého *chaffita*, který se vbelhal do její přijímací komnaty, ukazoval, že ví, že je Inevera v nouzi. Everam ho proklej.

Abbanovi šel v patách obrovitý *chašarúmský* strážce, který se stal v posledních týdnech jeho stínem. Hluchý chlap, který jako jeden z prvních uposlechl Osvoboditelovu výzvu. Při vstupu odevzdal zbraň, ale jak se tak tyčil za *chaffitovým* ramenem, nevypadal o nic méně hrozivě. Abban nebyl nijak malý, ani když se hrbil o berli, ale jeho osobní strážce ho převyšoval o hlavu i ramena.

„Dostal jsi rozkaz, že se setkáme soukromě, *chaffite*,“ připomněla mu Inevera.

Abban se uklonil tak hluboko, jak mu jen jeho velbloudí berla dovoľovala. „Omlouvám se, Damajo, ale *dalšarúmové* už nemají Ahmanna, který by je držel na uzdě. Ty mi jistě neodepřeš špetku bezpečí, že? On je hluchý jako pařez a neuslyší ani slovo z toho, co si řekneme.“

„I hluchý může poslouchat,“ poznamenala Inevera, „pokud má oči a vidí na ústa toho, kdo mluví.“

Abban se znovu uklonil. „Je to tak, nicméně i kdyby byl můj pokorný služebník znalý toho umění, což, přísahám u Everama, není, tak tomu Damajin závoj samozřejmě zabrání.“

Inevera mu věřila – vzácná událost. Její eunušské strážce se vzdaly vlastního jazyka, aby chránily její tajemství, a ona dobře věděla, jak si asi Abban cení chlapa, který nemůže nic vyslechnout a tím pádem ho nelze přinutit k vyzrazení jeho nescetných pletich. Přesto bylo lepší toho moc neprozrazovat.

„Může hlídat u dveří,“ navrhla a jakoby nic, pohupující boky, se obrátila a šla k polštářům na protější straně komnaty. Zatím se na ni Abban nikdy neodvážil vrhnout chtivý pohled, ale přemítala, jestli se odváží teď, když je Ahmann pryč. Dalo by se toho využít. Letmo mrkla přes rameno, ale Abban se nedíval. Udělal na obra pár rychlých posunů a obr se s tichou grácií, která vůbec neladila s jeho mohutností, odebral ke dveřím.

Abban se dobelhal k ní a opatrně se sesunul na polštáře proti ní. Zachovával vstřícný úsměv, ale když střelil očima po svém strážci, bylo jasné, že má strach. Věděl, že by ho Inevera stihla zabít mnohem dřív, než by k nim obr doběhl, a kromě toho vztáhnout ruku na Damaju by se bál dokonce i Hluchoun. Dokázala by zabít dokonce i jeho, stovkami způsobů – v neposlední řadě by jí stačilo lusknout prsty na své osobní strážkyně Ašiu, Mišu a Jarvu, schované někde poblíž.

Mezi nimi stálo stříbrné čajové náčiní a z konvice stoupala pára. Na Ineverin němý pokyn jim *chaffit* nalil a obsloužil ji.

„Počila jsi mě svým pozváním, Damajo.“ Abban se uvelebil se svým šálkem. „Mohu se zeptat, proč?“

„Abych ti nabídla ochranu, samozřejmě,“ odpověděla Inevera.

Abban vypadal, že ho to upřímně překvapilo, ale to byla samozřejmě jen hra. „Od kdy přikládá Damaja ubohému bezectnému Abbanovi takovou cenu?“

„Můj manžel si tě cenil,“ odpověděla Inevera, „a rozlítlo by ho, kdyby se vrátil a shledal, že jsi mrtvý. Udělal bys dobře, kdybys mou pomoc přijal. Kostky mi řekly, že jinak bude tvůj život krátký. Moji synové tě nenávidí ještě víc než *Damaji* a to je co říct. A nemysli si, že ti Hasik zapomněl, jak jsi ho připravil o mužství.“

Inevera si od těch slov slibovala, že *chaffita* vyplaší. Už dříve zažila, jak se na jeho tvář vplížila bázeň, když mu něco hrozilo. Ale toto byl jednací stůl a Abban to věděl.

Má srdce zbabělce, řekl jí kdysi Ahmann, ale když dojde na smlouvání, je v Abbanovi ocel, která zahanbí i šarúmy.

Abban se usmál a přikývl. „Je to tak, Damajo. I pro tebe není dnešek o nic méně hrozný. Jak dlouho tě nechají *Damaji* sedět na sedmém schodu bez tvého manžela? Žena sedící nad nimi je urážkou, kterou nenesou dobře.“

Inevera cítila, že se jí zatínají čelisti. Jak je tomu dlouho, co se s ní, kromě jejího manžela, někdo odvažoval takto mluvit? A k tomu ještě *chaffit*. Nejraději by mu zlomila i tu druhou nohu.

Ale přes všechnu drzost tkvěla v jeho slovech pravda, takže je Inevera nechala proplout kolem sebe jako vítr.

„O důvod víc, proč se musíme spojit,“ řekla. „Jak nařídil Ahmann, musíme najít způsob, jak si věřit, jinak můžeme oba dva zanedlouho nastoupit na osamělou pouť.“

„Oč žádáš?“ zeptal se Abban.

„Hlášení, která jsi dosud podával mému manželovi, budeš teď podávat mně,“ odpověděla Inevera. „Budeš mi nosit své účetní záznamy a seznamovat mě se svými návrhy dřív, než budou předkládány radě *Damaji*.“

Abban povytáhl obočí. „A co za to?“

Inevera se usmála tak, že to bylo vidět i skrze levandulový pavučinový závoj. „Jak jsem řekla, ochranu.“

Abban se uchechtl. „Odpusť, Damajo, ale ty máš na povel méně válečníků než já a určitě ne dost na to, abys mě ochránila, kdyby se nějaký *Damaji* nebo jeden z tvých synů rozhodl, že se mě konečně zbaví.“

„Vládnu strachem,“ odpověděla Inevera. „Moji synové se mě bojí. *Damaji* se mě bojí.“

„Báli se tě, to ano,“ upřesnil Abban, „ale kolik toho strachu přetrvává, až na Trůn lebek usedne nová zadnice? Absolutní moc zná cestičky, jak dodat muži odvahu.“

„Žádná moc není absolutní vyjma moci Everamovy.“ Inevera zvedla své kostky. „Dokud je Ahmann pryč, jsem já jeho hlasem na Ale.“

„Přidej tři draki a koupíš si za to košík,“ odušil Abban.

To rčení bylo v Krasii běžné, ale přesto Ineveru přivádělo k zuřivosti. Její matka byla košíkářka a úspěšně své řemeslo provozovala na bazaru. Abban, který ovládal polovinu obchodu v Everamově Štětrotě, nepochybně pěstoval obchodní styky i s ní, zatímco Inevera se neúnavně snažila zajistit, aby její rodina zůstala v bezpečí anonymity a z dosahu státních pletich a nástrah, které ovládaly její svět.

Byla to jen slova, nebo náznak výhrůžky? Ať tak či tak, Inevera by neváhala Abbana zabít, jen aby svou rodinu ochránila.

Znovu zalitovala, že nedokáže vidět lidem do duše tak jako její manžel. Silná plachtovina pavilónu jí dovolovala vidět *chaffitovu* auru, i když matně, ale jemné odstíny a vzory proměnlivých barev, které Ahmann četl snadno jako popsaný list, pro ni zůstávaly tajemstvím.

„Řekla bych, že shledáš, že moje slova mají větší váhu, než si myslíš,“ podotkla Inevera.

„Pokud si ovšem zajistíš své postavení,“ souhlasil Abban. „Mluvíme o tom, proč bych ti v tom měl pomoci. Ne každý na Osvoboditelově

dvoře je veskrze hloupý, Damajo. Já už si možná nikdy nebudu užívat takové moci jako za Ahmanna, ale pořád si dokážu zajistit ochranu a zisk, pokud budu někomu stranit.“

„Zaručím ti trvalé postavení u dvora,“ nabídla mu Inevera. „Byl bys osobně u každého jednání a mohl ho zaonačit tak, aby sis naplnil své nenasytné kapsy.“

„To už je sice lepší,“ uznal Abban, „ale já mám po celém Osvoboditelově dvoře špehy. Víc, než bys dokázala vymýtit i ty.“

„Nebuď si tak jistý,“ varovala ho Inevera. „Nuže dobrá. Nabídnu ti něco, co ani ty nedokážeš odmítnout.“

„Aha?“ Abbana ta představa očividně pobavila. „Na bazaru se taková slova považují za výhrůžku, ale podle mne brzy zjistíš, že já nejsem tak snadno k zastrašení, jak možná vypadám.“

„Žádné výhrůžky,“ odvětila Inevera. „Žádné zastrašování.“ Usmála se. „Přinejmenším ne kvůli nátlaku. To přijde až jako výstraha pro případ, že bys naši dohodu porušil.“

Abban se ušklíbl. „Jsem pozornost sama. Po čempak podle Damaji mé srdce nade vše touží?“

„Po své noze,“ odpověděla Inevera.

„Eh?“ užasl Abban.

„Mohu ti napravit nohu,“ sdělila mu Inevera. „Hned teď, chceš-li. Jednoduchá záležitost. Berlu budeš moci přiložit na oheň a odejít odtud po dvou.“ Spiklenecky na něj mrkla. „I když jak znám vykutáleného Abbana, odbelháš se odtud tak, jak jsi přišel, a nezmíníš se o tom živé duši, pokud ti to něco nevynese.“

Chaffitovi přelétl přes obličej nedůvěřivý výraz. „Kdyby to bylo tak jednoduché, tak proč by mi *dama'ting* nepomohla hned, když jsem si nohu zlomil? Proč by mě nechala zchromlého a připravila tak Kadžiho o válečníka?“

„Protože na léčení se *hora-magie* spotřebuje nejvíce,“ odpověděla Inevera. „Bylo to v době, kdy jsme ještě neměli chráněné zbraně a tím pádem ani nekonečný přísun *alagaiských* kostí, které dávají moc našim zaklínadlům. I teď se musí kosti šetrně zpracovávat a je to obtížný postup.“ Objela prstem svůj šálek s čajem. „Tehdy před lety jsme ti hodily kostky, abychom věděly, jestli to za tu cenu stojí. Víš, co řekly?“

Abban si povzdechl. „Že nejsem válečník a že by se ty náklady na mě nevyplatily.“

Inevera přikývla.

Abban potrásl hlavou. Byl zklamaný, ale nepřekvapilo ho to. „Pravdou je, že jsi odhalila něco, co opravdu chci. Nepopírám, že to je něco, po čem moje srdce touží.“

„Takže přijímáš?“ zeptala se Inevera.

Abban zhluboka nabral dech, jako by chtěl něco říci, ale místo toho ho zadržel. Po chvíli vydechl a jako by splaskl. „Můj otec říkával: *Nemiluj nic tolik, aby ses toho nemohl u jednacního stolu vzdát*. Zním dost starodávných příběhů na to, abych věděl, že za magii se vždycky platí a že ta cena je vždycky vyšší, než jak se to jeví. Opírám se o svou berlu už pětadvacet let. Sžil jsem se s ní. Děkuju za nabídku, ale obávám se, že budu muset odmítnout.“

Ineveru to pobouřilo a neviděla žádný důvod své roztrpčení tajit. „Ty pokoušíš mou trpělivost, *chaffite*. Jestli máš něco, co opravdu chceš, ven s tím.“

Vítězoslavný úsměv, který se mihl přes Abbanovu tvář, jasně ukázal, že to je přesně ta chvíle, na kterou čekal. „Jen pár maličkostí, Damajo.“

Inevera se uchichtla. „Už jsem se naučila, že pokud jde o tebe, nic není maličkost.“

Abban naklonil hlavu. „Pro tebe je maličkost všechno. Za prvé, ochrana, kterou nabízíš, se musí vztahovat i na mé obchodní zástupce.“

Inevera přikývla. „Jistěže. Dokud mi nebudou křížit zájmy nebo nebudou dopadeni při neprominutelném zločinu proti Everamovi.“

„A musí zahrnovat i ochranu před tebou,“ dodal Abban.

„Já tě mám chránit sama před sebou?“ užasla Inevera.

„Pokud máme spolupracovat,“ Inevera neuniklo, že neřekl, že on bude pracovat *pro* ni, „tak musím mít možnost svobodně vyjádřit svůj názor, aniž bych se musel obávat o život. I když to nebude nic, co bys chtěla slyšet. Zejména v takovém případě.“

Bude ti říkat pravdu, kterou nebudeš chtít slyšet, řekly kdysi kostky Inevere o její matce. Takový rádce měl svou cenu. Popravdě – jaký jiný měl cenu?

„Dohodnuto,“ řekla, „ale pokud se rozhodnu, že podle tvé rady jednat nebudu, i tak mé rozhodnutí podpoříš.“

„Damaja je moudrá,“ uklonil se Abban. „Věřím, že nebude jednat marnotratně, když jí budu sdělovat náklady.“

„Je to všechno?“ zeptala se Inevera s vědomím, že není.

Abban se znovu uchechl a dolil jim čaj. Z náprsní kapsy u vesty vytáhl cestovní lahvičku a přilil si do čaje kapku couzi. Inevera věděla, že ji zkouší, protože couzi Eveja zakazovala. Děkala jakoby nic. Couzi

nenáviděla, soudila, že dělá z mužů slabochy a tlučhuby, ale tyto maličké lahvičky nosily potajmu pod kaftany tisíce mužů.

Abban si usrkl čaje s couzi. „Občas mohu mít nějakou otázku.“ Oči ma střelil po *hora-váčku* u jejího pasu. „Otázku, na kterou mi mohou odpovědět jen kostky.“

Inevera váček majetnický sevřela. „*Alagai-hora* není určena pro mužské otázky, *chaffite*.“

„Což jim Ahmann nekladl otázky denně?“ opáčil Abban.

„Ahmann byl Osvoboditel...“ Inevera se zarazila, „... je Osvoboditel. Kostky nejsou hračka, která ti má naplnit kapsy zlatem.“

Abban se uklonil. „Toho jsem si vědom, Damajo, a ujišťuji tě, že se na tebe nebudu obracet s prosbou o věštbu lehkovážně. Ale chceš-li, abych při tobě stál, tak toto je moje cena.“

Inevera se odtáhla a zvažovala to. „Sám jsi říkal, že za magii se vždycky platí. I kostky mohou říkat pravdu, kterou nechceme slyšet.“

„Jaká jiná pravda má cenu?“ opáčil Abban.

„Jednu otázku,“ prohlásila Inevera.

„Nejméně deset,“ žádal Abban.

Inevera zavrtěla hlavou. „Deset je víc, než má za rok *damaji*, *chaffite*. Dvě.“

„Dvě není dost za to, co ode mne žádáš, Damajo,“ zamítl to Abban. „Možná bych si vystačil s půltuctem...“

„Čtyři,“ prohlásila Inevera. „Ale vezmu tě za slovo, že tento dar nebudeš využívat lehkovážně. Zkus mrhat Everamovou moudrostí na malichernou chamtivost a pikle a každá odpověď tě bude stát jeden prst.“

„Ach, Damajo,“ urazil se Abban, „moje chamtivost není nikdy malicherná.“

„Je to všechno?“ zeptala se Inevera.

Abban zavrtěl hlavou. „Ne, Damajo, je tu ještě jedna věc.“

Inevera opět nasadila zachmuřený výraz. Smlouvání je umění, ale ne zas až tak těžké. Teď by se měl *chaffit* snažit si ji udobřit. „Tato dohoda začíná přerůstat tvou cenu, Abbane. Ven s tím, ať to máme za sebou.“

Abban se uklonil. „Jde o mé syny. Chci, aby svlékli černou.“

Zrovna když se Abban belhal ze slyšení u Inevery, nastal v krasijském ležení nějaký rozruch a Inevera zahlédla, že k ní rychle kráčí Ašán.

„Co se stalo?“ zeptala se ho.

Obsah

Prolog: Bez vítěze	11
Kapitola 1: Hon	23
Kapitola 2: Prázdnno	34
Kapitola 3: Ašia	53
Kapitola 4: Šarúmská krev	63
Kapitola 5: Kadživa	90
Kapitola 6: Muž je nic	111
Kapitola 7: Víc štěstí než rozumu	124
Kapitola 8: Pravý válečník	149
Kapitola 9: Anoch Slunce	161
Kapitola 10: <i>Chinské</i> povstání	186
Kapitola 11: Dokov	208
Kapitola 12: Kotlina se plní	232
Kapitola 13: Nečisté maso	271
Kapitola 14: Vězeň	282
Kapitola 15: Chraněné děti	284
Kapitola 16: Démonův následník	302
Kapitola 17: Zlatohlásek	322
Kapitola 18: Šepot noci	339
Kapitola 19: Čajové pletichy	363
Kapitola 20: Soupeření mezi bratry	394
Kapitola 21: Bejlínárka	409
Kapitola 22: Mládenecký bál	430
Kapitola 23: Vyšetřování	451
Kapitola 24: Trnka	482
Kapitola 25: Špeh	496
Kapitola 26: První úder	512
Kapitola 27: <i>Dama</i> ve tmě	527
Kapitola 28: Šar'dama	548

Kapitola 29: Dama Gorja	555
Kapitola 30: Princezna na stráži	568
Kapitola 31: Pískač	589
Kapitola 32: Noc <i>hory</i>	595
Kapitola 33: Hlas ve tmě	617
Jardirův rodokmen	623
Krasijský slovníček	624
O autorovi	635

Peter V. Brett

Démonský cyklus

Arlen Sedlák býval obyčejným člověkem, ale nyní je z něj něco víc – Tetovaný, posetý tajuplnými chranami tak mocnými, že z něj dělají rovnocenného soupeře pro jakéhokoli démona. Kudy Arlen chodí, tudy popírá, že je Osvoboditelem, ale čím více se snaží být stejným jako ostatní, tím horoucněji v něj ostatní věří. Ahmann Jardir již sjednotil bojechtivé krasijské pouštní kmeny do velkého vojska a prohlásil se Šar'damou Ka, Osvoboditelem. Má v držení starodávné zbraně – kopí a korunu –, které dodávají jeho postavení na věrohodnosti. Jenže Jardir nepřišel k moci sám od sebe. Jeho vzestup zařídila jeho první manželka Inevera, chytrá a mocná kněžka, ovládající hroznou magii démonských kostí, která jí umožňuje nahlížet do budoucnosti.

Kdysi si byli Arlen s Jardirem blízcí jako bratři. Nyní jsou z nich úhlavní sokaové. A zatímco nepřátelé lidstva sílí, jediné dva muže, schopné je porazit, z nepřátelů ti nejvražednější a nejzálnější ze všech démonů – ti, kteří číhají v lidských srdcích.

- *Tetovaný* – 456 stran, vázaná s přebalem, 399 Kč
- *Pouštní Kopí* – 624 stran, vázaná s přebalem, 489 Kč
- *Válka za bílého dne* – 664 stran, vázaná s přebalem, 499 Kč